

Referat despre sclavii sumero-babilonienilor si asirienilor

Sclavii sumero-babilonienilor si asirienilor proveneau din randurile prizonierilor de razboi, membrilor de familie vanduti de capul familiei, debitorilor insolvabili si copiilor adoptati. Inca din epoca veche sumeriana contractul de vinzare-cumparare a unui sclav continea in mod obligator patru sau chiar sase clauze. Din epoca lui Hammurabi incepand a mai fost adaugata o clauza speciala in cazul transferului de sclavi. In perioada asiriana tirzie sclavii erau legati de pamintul stapinului (glebae adseripti) si de obicei vanduti odata cu vinzarea pamintului respectiv. Sclavii erau vanduti fie pe bani, fie in troc cu alte bunuri.

O forma arhaica de sclavie mascata insa era adoptarea copiilor mici. De asemenea -"daca un mestesugar a primit un copil sa-l creasca si 1-a invatat meseria sa, nimeni nu poate sa i-l mai reclame" (C. H., 188). Dar o forma curenta de sclavie era cea rezultata din practica, foarte frecventa, a camatariei. Cum dobanda ajungea pana la 33%, situatiile de insolvabilitate erau dese. In aceste cazuri debitorul isi lasa in gaj, sotia sau copiii, obligati sa munceasca in casa creditorului asemenea sclavilor. Cand imprumutul era garantat de un girant, acesta putea sa-l reduca in stare de sclavie nu numai pe debitorul insolvabil, ci si familia lui.

Situatia cea mai dramatica era cea a sclavilor proveniti din razboaie. Nerentabila in agricultura, munca sclavilor a devenit indispensabila pentru executarea lucrarilor publice de mari proportii. Odata cu marea afluenta de sclavi pretul lor a scazut continuu ; in timpul lui Hammurabi pretul unui sclav echivala cu acela al unui bou, dar in curand acest pret a scazut de doua sau chiar de trei ori (cf. I. Mendelsohn). Sclavul era considerat ca un bun mobil care putea fi vandut, daruit, schimbat, dat in gaj sau lasat mostenire dar fara sa fie considerat un simplu obiect, asimilat (ca la romani) cu o unealta sau cu o vita. Cel care adapostea un sclav fugar putea fi pedepsit chiar cu moartea, pedeapsa prevazuta expres cand sclavul apartinea palatului, deci statului (C. H., 15-19). In cazuri chiar mai putin grave de indisciplina sclavul era pedepsit in mod barbar.

Mai usoara era situatia sclavilor domestici (o familie instarita avea pana la sase sclavi). Acestia se bucurau de anumite drepturi, foarte rar intilnite in alte tari din antichitate. Puteau achizitiona si posedea bunuri personale (care insa dupa moartea sclavului reveneau stapinului lui). Sclavului ii era ingaduit sa se casatoreasca cu fiica unui om liber, fara ca fiii din aceasta casatorie sa devina sclavii stapinului acelui sclav-tata (C. H., 175). Am vazut mai sus conditiile de care se bucura sclava devenita concubina stapinului sau. Apoi, un sclav avea posibilitatea sa depuna in instanta ca martor; sa se ocupe de negustorie cu asentimentul stapinului sau, bineinteles; sa exercite o meserie, platind in schimb stapinului sau o suma anuala, dar totodata sa realizeze si un capital personal.

In sfirsit, la cele de mai sus se adauga si cele patru mijloace legale prin care sclavul putea redeveni un om liber (C. H., 117, 171, 175). Un ultim caz rezulta din situatia in care o sclava originara din Babilonia si cumparata dintr-o alta tara, reintoarsa in tara sa isi recapata fara nici o despagubire libertatea (C. H., 280).